

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Iesu quare summus debeat honor, quomodoq[ue] & à quibus summè
inhonoratus sit, Concio XIX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

Honorem
summum
Christo de-
beri propter
duo.

1. Tim. 1.
Eccl. 43.

Laus huma-
na quæ in-
sufficiens sit
ad laudan-
dum Deum.

Bonitas Iesu
quanto stu-
dio extol-
lenda.

Matth. 11.

Humilitas
quæ sit vir-
tus amabilis

Honorem
immemum
Christo de-
beri duplici
ratione.

Dvo hic indicantur, quare Dño nostro Iesu Christo summus atque pri-
cipuus debeat honor: qui cum illi haudquaquam, quin potius
uersò contemptus, illusio atque contumelia, impensa sint, iniuria
impijsima facta est. Certum est illū esse, etiā si non fuisset Deus, omnium hono-
rum sanctissimum, innocentissimū atque dignissimum. Iam verò cū in
fit persona & Deus & homo, infinitum ei deberi honorem nemo inficias
Deo enim soli cum omni debeat honor & gloria, quis non potest dicere
Exaltate eum quantum potestis, maior est enim omni laude? Idē humana laus
ipsum non tanti momenti, quanti picturæ seu figuræ ad veritatem. Quis
enim illum satis posset laudare, quando quidem nemo eius mirabilia enarra-
re potest, nemo eius potest capere magnificentiam, nemo inuestigare eius
sapientiam? Quis potest laudando explicare quod inuestigando nequit intel-
gere? Sit itaque hoc in eius laudem dictum, quod maior est omni laude quæ
in omnibus superat. Deficit enim ingenium, deficiunt vires: quia maior
studio quouis humano.

Porro quomodo sit immensus, quomodo sit omnipotens, quomodo sit eius virtus in-
nita, quanta laude opus foret? quanto esset studio extollenda eius bonitas? Quis
licet sit optimus maximus, non tamen ad nos venit ut maximus, sed ut mi-
nister, ut minimus, ut humillimus: nec maiestatem exhibuit, sed paupertatem
infirmiorem, vilitatem propter nos: id est, attemperavit se nobis, omnes
nobis formidinem depellens omnemque timorem: quia sic se exhibuit
nobis, ut accedere delectaret, non fugere. Exhibuit enim verè se optimum, et
stendit se non propter se, sed in hominis vilitatem aduenisse. Nam ut non
formidinem incurreret maiestas, omnes verò eius alliceret bonitas, maiestas
occultauit, infirmitatem bonitatemque exhibuit. Idcirco enim ad eum suam
in omnibus manifestavit humilitatem, ut auderet omnes nos ad sui imitationem
inuitare. *Discite, inquit, à me, quia mitis sum & humilis corde.* Quomodo ergo
maiestas ex seipsa est cunctis venerabilis, ita vbi simul maiestati adest humi-
litas, maximè erit decora & honorabilis. Est enim virtus humilitas ex se ipsa
nemini non amabilis, nemini non grata. Siquidem iratos pacat, offensos pe-
ccat, omniumque sibi gratiam conciliat. At verò hic solus est Dominus nobis
Iesus Christus, cui vbi maxima debuisset haberi gratia, repensa grandis
ab hominibus contumelia.

Itaque sermonis huius argumentum hoc habet in se: Cū Domino Iesu
duabus rationibus, hoc est, tam propter maiestatem quam propter humi-
litem, immensus debeatur honor ac cultus, nihil horum exhibitum esse
quin potius, quod magis lædebat, falsi honoris illusio acerrimis plena do-
lens, illi exhibita est, impropertisque nimis contumeliosa. Circa cuius eluc-
dationem primo considerandum, vehementer esse iniuriosum, si quis beatus
ac humilis derideatur, etiam si nullo prominentiæ schemate sit exaltatus
si quis officio, dignitate aut aliâ quavis prælatione maiestatem præmittat,
quamuis minus bonus, non tamen absque grandi contumelia spernitur. Ita
vult

Verò si vtrunque coeat in eundem virum, vt bonus sit ac humilis, simulque maiestate præclarus: quis dubitat, sicut maiori honore dignus est, ita maioris esse contumeliam, si vel honore suo spoliatur, vel (quod est iniquius) contumelia afficiatur? Crescunt enim alterutrum & mutuo sese decorant, humilitas sublimis & sublimitas humilis. Pulcherrima namque est illa humilitas, quæ fulget in maiestate, nec minus ornata maiestas quæ se inclinat in humilitate: coniunctæ igitur, maximum sibiipsis mutuo adijciunt decorem. Applicata nunc eadem hæc ad Christum, in quo simul sunt excellentissima maiestas & profundissima humilitas. Quanta autem reuerentia colenda fuisset diuina in ipso maiestas, quanti ve criminis sit hanc contumelijs lædere, conijci potest vel ex legibus imperialibus, quid statuatur contra humanæ maiestatis læsores (parag. et ff. ad legem Iuliam maiest. vnde de iniurijs & libellis famosiss.) quam grauius puniatur qui mortalem potestatem contempserit, quæ nihil ad diuinam æstimari valet. Colligatur iam ex ethnicorum historijs, quanti æstimari ac coli voluerint maiestatem suam homines supra cæteros constituti, alioqui vt cæteri perinde mortales & infirmitatibus subiecti, peccatis verò (quod omnibus huiusmodi fermè accidit) plus quam reliqui homines, obnoxij. Nèpè qui Cæsaris (sub quo Christus fuerat natus) imaginem in annulo aut alibi formatam, gestasset ad locum inhonestum, imò qui fortè secum purgatorius aluum detulisset, obnoxius morti censebatur. Si quispiam imaginem nollet ferre Cæsaris, in periculo vitæ constituebatur. Si ferret ac non tanto quanto Cæsar volebat, honore seruaret, perinde periclitabatur. Tãto autem honore præ oculis voluit haberi Imperator, vt in præsentia, non dico sua, sed imaginis suæ, nemo satisfacere, quamuis necessario, operi naturæ auderet. Qui tuerunt aut hi, quorum imagines tantopere coli oportebat & obseruari? Nempe homines facinorosi, impij, abominabilibus flagitijs dediti, & (quæ nefas est cogitare) criminibus innaturalibus secundum leges igni exterminandis, implicari. Talis fuit Octavianus, sub cuius imperio Christus nascebatur. Huiusmodi Tiberius quoque, sub quo & sub cuius potestate flagellatus & crucifixus est Christus. Talis fuit Caius Caligula, qui Herodè Agrippam, à quo vincus tenebatur in carcere Petrus, capite truncatus est Iacobus maior, quamuis læsæ maiestatis reum, eleuauit in regnum Herodem verò Antipam, à quo in passione illusus est Dominus, detrusit in exilium. Hic inquam Caius Caligula dum sororem suam Drusillam, cuius etiam obsceno potitus fuerat amore defunctam plangeret, nemini signa cuiuscunque lætitiæ prætereundere licebat, quantisper dies huiusmodi lætus durarent. Qui balnea perisset, aut amicis fecisset conuiuium, cogebatur mortis supplicium ferre. Domitiano quoque qui coram caluitie mentionem fecisset, vel ante domitium ipso equitante, per fenestram deorsum prospexisset, tanquam læsæ maiestatis reus (caluus enim ille erat) morti addicebatur. Hic Domitianus quamlibet pessimæ vitæ, Deum tamen se iussit & scribi & nominari, palam in verum Deum blasphemus.

Vide nunc quanti criminis æstimabatur homines in potestate præminentes, quâuis criminoso, aut in seipsis, aut in signis imaginibusque eorū non honorasse, nedum contempnisse: & hinc pensa, quam grauis, quamque iniuriosa fuerit derisio veræ diuinitatis in Christo, erga quam omnis honor

Humilitatis & sublimitatis quæ sic decora coniunctio. Maiestas diuina quanta sit reuerentia colenda, & quanta sit criminis hæc contumelijs lædere. Maiestatem suam quanti æstimari voluerit homines prophani. Imaginem suam quantæ reuerentia coli voluerit Cæsar Augustus. Imperatorū quorundam flagitia.

Astor. tr.

Luca 22.
Drusilla
quantopere
plancta sit à
Caligula.

Derisio vere
Diuinitatis
in Christo
quam fecit
iniuriosa.

mundanus, quantum ex seipso est, fumus est & vapor ad modicum apparet
nihilq; aliud præter fecem & lutum. Hac itaq; diuinitas licet immenso fide
lore digna, non solum propterea quod omnem humanam dignitatem in
parabiliter exuperet, verum etiam quod infinitam bonitatem, sapientiam
virtutem, potentiam, sanctitatem ac vniuersalem perfectionem in se con
nens atq; concludens, adeo profundè se inclinauerit atq; humiliauerit q
miseros, ingratos & aeternæ morti destinatos homines, exponendo se in
rum obsequium & redemptionis precium, currendo, ieiunando, vigilando
prædicando, pedes lauando, & in mortem se tradendo: pro hac tamen be
uolentissima sui humiliatione, pro obsequiosa dilectione, pro amorosa
gnatione, pro salutifera nostra redemptione, quam pro hominibus, inter
mines conuersatus homo, humilis operabatur in forma serui, idem Deum
iestate incõprehensibilis: proijs inquam omnibus nihil ei rependitur alio
quam cruciatu plena derisio. Nam vbi solutus à columna, reuoluit se
luit, stans toto corpore dilaceratus, aduenerunt iterum milites, qui ipsum
prætorium introductum suscipiunt: & vt spectaculum grande faciant, co
uocata vniuersa militum cohorte, flectunt despinis coronam, quam Iesu
piti imprimunt: veste quoq; coccinea tanquam purpura induto, arundine
pro sceptro præbent: procidentestq; adorant, & genu flexo, salutant Iesu
dicentes: *Aue Rex Iudeorum*. Denique faciem eius alapis cædunt, atq; co
spuunt: & baculo, licet arundineo, tamen durissimo, è manibus eius recipi
tremendum eius caput percutiunt: alijsq; sermonibus blasphemantes, Ch
sto inter omnes pœnas mansuetissimo illudunt. Non prima hæc fuit Ch
sti illusio. Ante quidem contumelias & derisiones multas in domibus Ann
Caiphæ, Herodis susceperat: sed omnes illas hæc quam præ manibus crudi
dam habemus, sui magnitudine & multiformi crudelitate vicit: quippe
qua tam multa, quam varia confluunt, quæ Christo patienti tum contum
liam, tum dolorem exaggerant. Porrò nunc meditare singularem hanc & in
auditam contumeliam quam Christo per coronæ impositionem inferre
nabantur. Siquidem in signum superbiæ, ambitionis, stoliditatis, impo
tia & vilitatis, quæ Christo improperebant, imposuerunt capiti eius cor
nam, & cætera regum insignia, illudentes velut ei qui ex præsumptione regio
regiam ambierit potestatem, ad quam tamen neq; prudentiam, neq; viri
tem, neq; facultatem vllam habuisset: qui voluerit quidem in regem, se esse
re, sed per impotentiam nebulo mansisset, vilis. Propter hanc ambitionem
& regni anhelationem, persuasum est Pilato, dignum esse Iesum coronari
rona tamen illusoria, propter superbiam & insipientiam eius: pœnosa quæ
que, propter malitiam seu iniquitatem. Hoc tam nefario contumelioso
improperio quis dubitet Christi cor sauciatur? quandoquidem iustus &
pientibus viris plerumq; molestius est, illusionem, improperium ve aut igno
miniam ferre, quam mortem. Deinde quantum attinet ad coronationis
fius dolorem, meditare quam pœnosa, quantoq; cruciatu plena fuerit hæc
ronatio. Erat enim corona ipsa quæ Christo imposita est, ex spinis longioribus
ris, acutis & penetratiuis ita plexa, vt ex omni parte caput ambiens & purgans
vulneraret: nec minus vertex, quam tempora, spinis tegetetur. Obler
dum est autem hic pia consideratione, quantis percussioibus, quot verbis

Ioan. 19.

Matth. 27.

Illusio hæc
Iesu vt fuerit
omnium
grauissima.

Coronatio
atq; illusio
quam fuerit
Iesu contu
meliosa.

Coronatio
Iesu quæ fue
rit pœnosa.

bus & violentijs caput Christi, vel antequam coronaretur spinis, iam fuerit sauciatum: quandoquidem per totam noctem à ministris Iudæorum, crudelissimis scilicet nebulonibus, verberatum, cœsum, capillis tractum atq; adeo tractatum impiè fuit. Taceo autem interim ictus & verbera alia, armatis manibus siue chirothecis ferreis, item pugnis, lignis & armis in sui captione illata. Prætereo item tractus violentos barbæ capillorumq; hinc & inde ribaldis ipsum trahentibus & impellentibus: iniurias deniq; & molestias, quas ab Herodis ministris perpeffus est: è quibus omnibus tam multijugis læsionibus, liuoribus & cruciatibus pœnarum adeo est Christi caput infirmatum, teneritudine quoq; complexionis cuncta dolorosius ferente, vt non solum manus, quod piè licet credere, verum etiam aëris lenis tactus, dolorem pœnamq; immodicam illi inferret. Itaq; in hoc caput, hoc modo debilitatum ac exinanitum, dolore ac agritudine plenum, cum superueniens spinea corona imprimeretur, quanta putas pœna cumulata est? nam si vel vna spina sano integroq; capiti vsquequaq; incolumi infixæ, tantum pœnæ ingerit, vt nihil consolationis præ dolore libeat, quem putas cruciatum, aut quantum tormenti intulerunt Christi capiti, iam plagis liuido ac prorsus infirmo, tot spinæ lacerantes atq; secantes? Verum ad excitandam maiorem compassionem, quo manifestius fiat, cunctas pœnas iam antedictas, ab hac præfente multis conditionibus doloris acerbitate cumulantes, superari, pensanda sunt hic, pœnæ singularitas, probrosa illusio, continua doloris prorogatio, cruciatu innouatio, priuatiq; subsidij aut refocillationis. Quæ omnia vt fiant clariora intellectu, singulatim perstringam cuncta. Fuit inquam pœna hæc singularis. Nunquam enim auditum, nunquam lectum est, eiusmodi coronam cuiquam impositam. Multi quidem sunt flagellari, complures capti aut cæsi: at coronatum spinis ante Christi passionem, quem legimus? Post ipsius verò passionem, nonnulli forsitan leguntur Sancti in Christi contumeliam coronati: quod tamen perinde passionem Christi exaggerat, puta quod ante illum nemo, ipse primus hanc contumeliam & pœnam luit: nec post ipsum quid aliud, nisi qui propter ipsum coronaretur, vtpotè Christianus. Deinde quicquid pœnarum ante iam tolerauerat, quippe cum non esset continuum, interpolationem ac doloris remissionem admittebat. At spinea corona vt semper tangebatur, vt semper pungebatur, ita nunquam non cruciabat. Reliquæ pœnæ postquam erant illatæ, vt præteritæ, aut desinebant, aut remittebantur: hæc autem semper perseverabat, quandoquidem causa eius non desinebat. Adde nunc tertio, quoties percussum fuit Christi caput, quoties corona mota, toties dolor renouatus in eo augebatur. Porrò Matthæus & Marcus aiunt, caput eius arundine percussum. Arundo verò baculus erat intus vacuus, sed durus nec flexibilis: quemadmodum hodie in Italia reperiuntur arundines duræ, quibus peregrini haud secus ac baculis in itinere videntur. Eiusmodi arundinem in derisionem Christo loco regij sceptri in manus tradunt, deinde illam resumentes, eadem caput compunctum ac saucium verberant, vnde (vt piè conijci potest) corona mota est, & dolor alioqui indefinenter sæuiens, excitatur, renouatur, & in seipso crescit. Accipi autem potest similitudo hominis in torturam, quæ fit ad extorquendam confessionem criminosis, suspensi: qui nonnunquam sustinet pœnam secreta celans, tamen vellemens sit

Caput Christi quam impiè fuerit tractatum.

Capitis Iesu dolores quanti.

Coronatio Iesu propter quas conditiones prioribus pœnis grauior fuerit.

Coronatio Iesu pœna singularis.

Coronatio Iesu dolor continuus.

Dolor coronationis quoties renouatus fuerit. Matth. 27. Marc. 15. Arundo hæc qualis fuerit.

Similitudo.

J. VI
23

cruciatu, quem ob extensionem membrorum tractus, per chordam sursum & per pondera deorsu retractus, patitur: multo tamē sit maior, si chorda qua trahitur atque suspenditur, vel leui ictu virgulæ seu baculi concutiat. Nam moto appenso pondere corporis, dolor quoq; cruciatuq; omnis renouatur, ac seipso intolerabilior multo efficitur. Eodem modo de Dñi Iesu corona sentire licet, vt præter eum quem continuè ferebat dolorem, quotiescunq; corona tangebatur aut mouebatur, vt fieri solebat à percutientibus, impellētib; trudentibus, vestimenta extrahentibus, aut etiam ex tactu ligni incompositi crucis: toties acriorem & quasi nouum cruciatum sentiebat Dominus Iesus. Quia verò agitata, trusa, percussa aut mota corona, spinarum suarum aculeo profundius semper infligebat, intelligimus proinde dolorem primum magis ac magis non solum creuisse, verum etiam ad omnem subinde motum coronæ, quoties ille iterabatur, dolorem quoque nouum, magisque pœnolium ac minus tolerabilem, accessisse.

Esaie 59.

Demum ne illud quoq; taceatur, in superioribus pœnis aliquid Dñs Iesus (si voluisset) potuisset subleuationis caprasse, quanquam per Esaia dicitur: *Posui faciem meam vt petram durissimam*, scilicet quæ percussioibus nō cadit: hic verò non potuisset (puta secundum humanum modum) cessasse, aut pœnem suam leniorem fecisse. Quocunq; enim se mouisset, quocunq; vertisset, spina æquè omnes quas gestabat infixas, non deserebant caput. Hæc aut pœna atrocissima, perseuerabat à tertia hora diei vsq; ad horam nonā, qua passio eius per mortem fuit consummata. Et hoc ad prolixitatem pœnæ astuerendam, dictum sit.

Dolores capitis Christi summam cōprehensi.

Collige nunc in vnā summam circumstantias omnes, ignominiam, derisionem, acerbicatem pœnæ, multitudinem, longitudinem, acumen spinarum, latitudinem & densitatem coronæ, liuorem ex tusionibus, percussioibus, casibus, tractibus, violentijsq; reliquis in capite & coma: fatigationem, commotionem & læsionem cerebri, ex tumultu rabidorum hominum, ex verbis in faciem, ex alapis colaphisque illatis: & aduerter quantum dolori venerandum ac angelis tremendum Christi caput, perpeffum sit. Potentia enim seu virtus sensitua, generaliterq; omnes sensus corporis ex cerebro emanant, vnde alij quoq; spiritus vitales omnes originem ducunt. Tactus enim aut vis sentiendi tangentem, per spinam dorsi, per costas, per medullas olivæ in omnia corporis membra circunducitur, proinde quocunq; membro pœna fuerit atrocior, cerebrum inde tormentum sentit ac pœnam. Quod hinc propterea dicendum fuit, vt non tantum ex proprijs, verum etiam ex singulis pœnis & cruciatibus quorūcunq; membrorum intelligamus caput Christi & cerebrum eius nobilissimum atque tenerrimum afflictum: nec solum ex pœnis membrorum, verum etiam per organa sensuum, per aures ex criminationibus iniquis & clamoribus hostium, per nares ex immundissimis ac fetidis spūto & phlegmate eius faciei iniectis, quæ propter Iudæorum vitium præsentis diei, & propter crapulam præteritæ noctis, ac propter etiam cepæ & allij, non solum Iesu Olfactum seu cerebrum, verum etiam cor eius pissimum penè vsq; ad suffocationem aut exanimationem angustabant. Hæc autem passus est Dominus Iesus vt pro peccatis nostris faciens, contra superbiam nostram, quæ non solum criminale vitium, sed omnium

Cerebrum Christi quā multipliciter afflictu fuerit. Spuria uideotum cur foetidissima fuerint. Superbia nostræ vt æquivalentē pœnam remediumque opposuerit.

J. VI
13

omnium est etiam criminum & vitiatorum caput, æquivalentem pœnâ remediumq; opponeret. Siquidē Christus quia voluit pro nostris puniri peccatis, non solum passus, verum etiam illusus est omni genere, quo nos ambire aut superbire solemus, scilicet in potestate, in honore, in dignitate temporali aut spirituali, in vestibus, in familia, in simulatione sanctitatis, in hypocrisi, &c. Pungitur etiam spinis vt à spinis conscientia: seu à synderefi semper rodente, & à verme qui nunquam moritur in inferno, nos liberet.

IESVS CVIVS MODI ET A QVIBVS ILLVSIONES
complures passus sit.

CAETERUM, quia hic articulus illusionem simul ac pœnam in se continet Christi, & iam de cruciatu dictum est: nunc exponendum est, in quibus Christo Iudæi illuserint. Nam generaliter quidem loquēdo, derisus est Dominus Iesus verbis, signis, gestibus, factis, fictis honoribus, vestibus simulatis, quasi spectaculum scenicum seu theatricum factus, ad contemptum, ad nihilipensionem, ad blasphemationem suæ virtutis, dignitatis, maiestatisq; diuinæ. Singulari tamen modo & occulto cōplura ad Christi illusionem à diabolo machinata sunt, quā ab hominibus. Ille enim ad impatientiam Christi quibuscunq; poruit tēramētis laceffere moliebatur, ad quod sanè varijs vitijs & medijs Dñm irritandi. Quæ certè haud perspicua fuere etiam ijs qui diaboli erant ministri, tentamentorūq; illius executores. Diabolus nāq; Christi hostis capitalis, ac Iudæorū tortorumq; instigator, quia Christum sui persecutorē, captorē, victorē ac destructorē sentit, quæcunq; Christus patiebatur, quæcunq; Iudæi se autore & instigatore inferēbant, ita singula ad oppresionē Christiq; illusionem, quomodo ea maximè potuit, aut euentura præsciuit, ordinavit atq; direxit, vt pote callidissimus & iuxta Ezech. vaticinium à Dño plenus sapientia & Cherub extensus (hoc est, scientia plenus) vocatus, licet post casum hæc scientia in astutiā calliditatemq; perniciosam ac pestiferam eidē inuersa sit. Hic inquā mille artium & fraudiū magister, profundius astutusq; Christū cōfutare ac impedire quæsiuit, quā humana industria & ministri, qui ea tanquā diaboli mēbra parabant, poterant intelligere. Cōtra verò lōgè clarius, subtilius & penitius Christus diaboli intentionem & finem aduertit, quā diabolus ipsemer quiuerat se videre. Nitebatur enim diabolus nō solū per exteriora quæ Christo fuerunt illata, verū etiā per eorundē (puta coronā, vestrū & huiusmodi aliorum) significationē, ad impatientiam (quomodo dixi) Christū prouocare. Quæ omnia non ita intelligebant clarè ij, qui medij erant inter Christum & diabolū, puta homines impij & scelerati tortores: sed ad nonnulla (vt creditur) se habuerūt, quo modo Ionathæ se habuit ad puerū habitis, Dauidi clam latenti in agro, Ionathas aliud quod puer nō intelligebat, vt inter se condixerāt, significabat: Dauidq; voluntatē Ionathæ, clam puero intelligebat. Vide Regū historiam. Hoc modo inter Christum & diabolū quadam erant latentia, quæ diabolus intendebat, Christus intelligebat, homines verò qui diaboli exequabantur consiliū, etsi multorum, non tamen omnium quæ agebant causam finemq; & intentionem diaboli, quidē in his machinaret, intelligebant

Partis alterius Argumenti explicatio.

Intentio diaboli ludæos ad illudendum Christo instigatis quæ fuerit.

Ezech. 28.

Illusionis Christi significationē non clarè intellexisse tortores.

2. Reg. 20.

Accipia-